

Konji.

Basen.

Pred gostilnico sta na dežju stala mlad in star konj. Vprežena sta bila v težak, z drvi obložen voz. Voznik, ki ga je bil ujel dež še na cesti, je podil, da bi ne bil moker. Konja sta tekla na vse pretege. Zdaj pa je počival voznik že lepo pod streho v gostilnici, je jedel in pil, konja pa pustil ob mrvici sena na dežju.

»Ali je to življenje!« je potožil mladi konj staremu in je nestrpno kopal s kopitom. »Najprej teci s takimle tovorom — toliko da ne padeš, potem pa stoj tukaj ves potan na vetru in na dežju. Pa še nič krme!«

Stari konj je povešal glavo, dremal in molčal. V tem pa pridrdra mimo grajska kočija. V njo sta bila vprežena belca. Živa, iskra, izpočita sta brzela kakor strela.

»Ta dva sta pa iz drugih časov,« je zlovoljno pomajal z glavo mladi konj. »Iz hleva gresta za kratek čas in kočija jima je za igračo. Samo toliko, da jima kri v žilah ne zastane.«

Stari je pa gledal malomarno. Po kočiji se še ozrl ni. In zopet je bilo vse tiho in zopet je stari zadremal.

Kmalu na to so pa zaškripala kolesa, in h gostilnici se je prizibal voz, pokrit s plahto. Izpod plahte je pa gledal komedijantski boben. Ob ojesu se je majala kobila, zdelana, sama kost in koža, na eno oko slepa. Voz se je ustavil. Izpod plahte se je izkubacala kopica umazanih otrok — sama revščina. A za otroki je zlezel oguljen mož, s petelinjim peresom za klobukom. Izprežel je konja, mu privezal nogo k vratu, da se še zravhati ni mogel, ga brezčutno švrknil, pa rekel: »Alo, mrha, pa se napasi kje ob cesti!«

Kljusa jo poskočila od bolečine. Pa le za hip. Stala je potem, kakor bi premišljala. Žalostno je gledala za trdim človekom, ki je šel z otroki vred v krčmo, kakor bi šel domov.

»Tega poglej!« se je obrnil stari konj k mlademu. »Na takele glej, ki se jim še slabije godi kakor tebi, pa se boš kmalu odvadil tožiti svoje gorje!«

Jan Fr. Hruška — Jožef Gruden.

Nič več nikarte!

Nič več, nič več, dedek stari,
praviti nikarte,
kaj Napoleon sloveči
bil je Bonaparte. — — —

Tudi moje misli nekdanj
kvišku so kipele,
bil sem srečen, kot Evrope
da vladar sem cele.

Ponos, upe vse uničil
čas mi je strupeni,
čolnič moj otoku bliža
Sveti se Heleni.

Fr.

